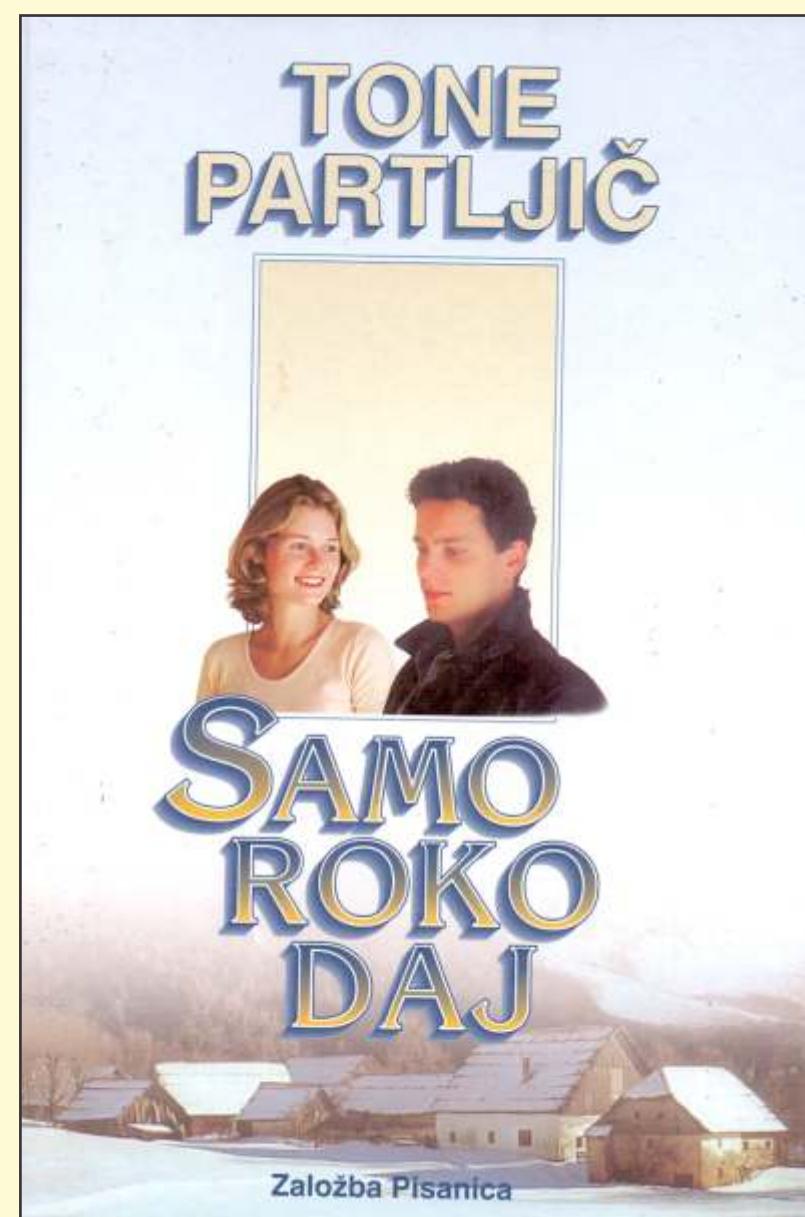
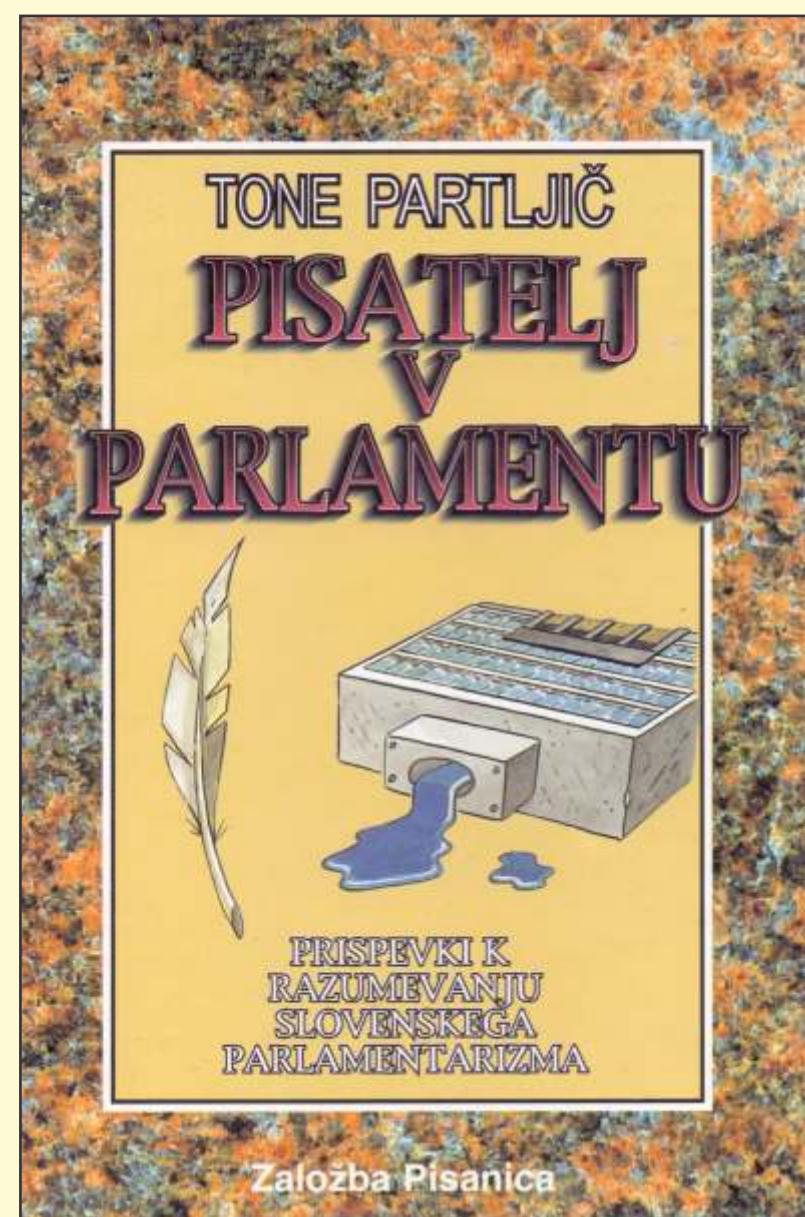

Proza za odrasle

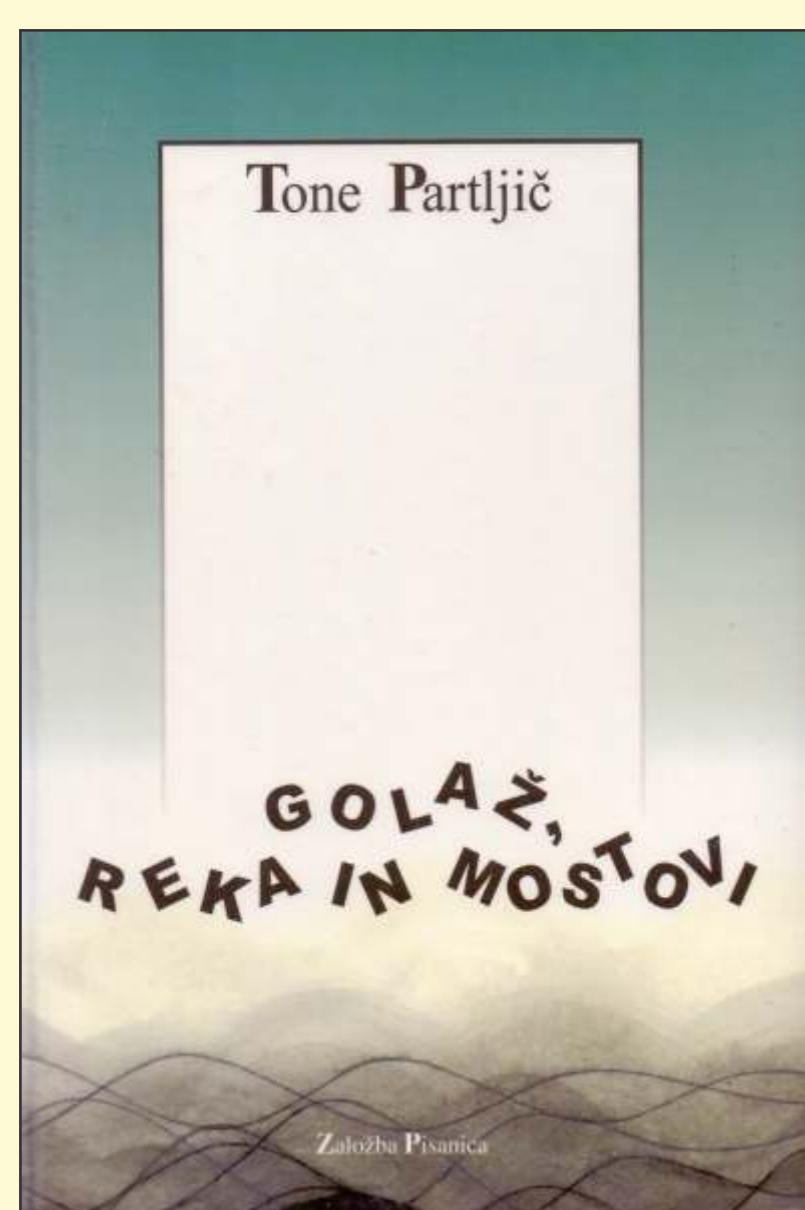
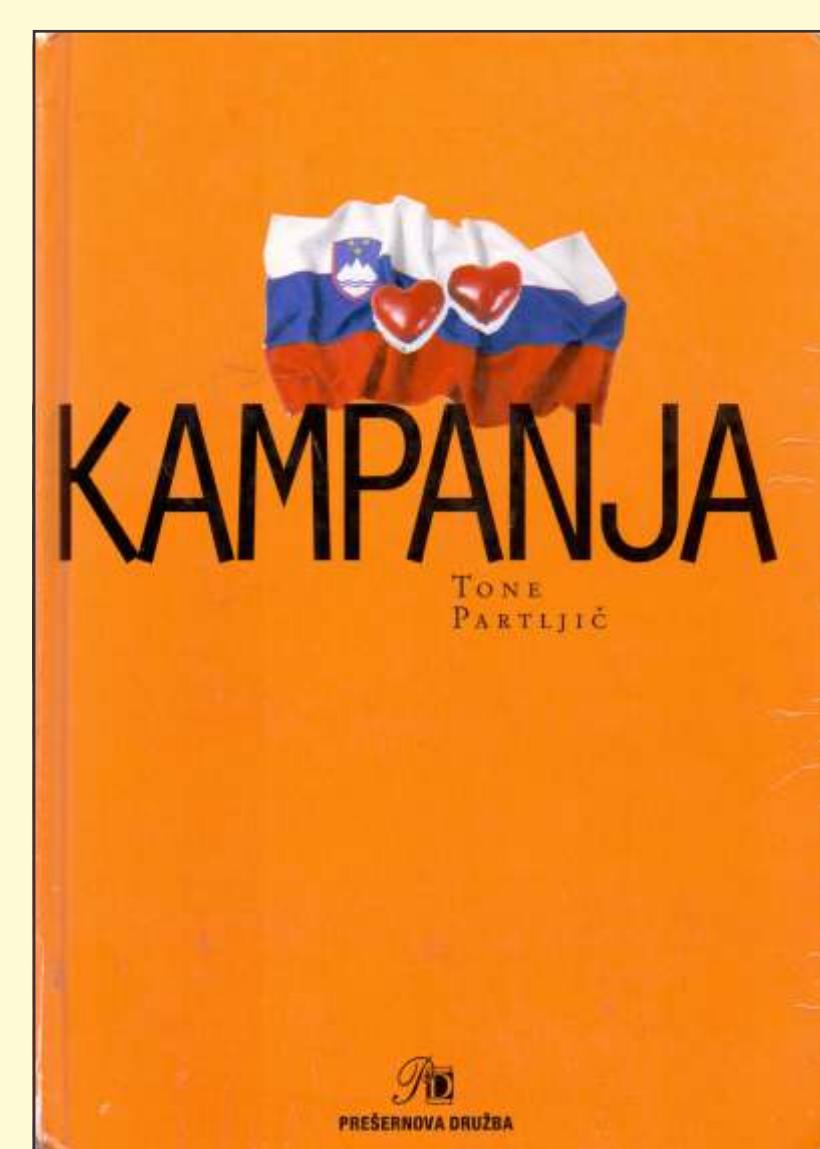
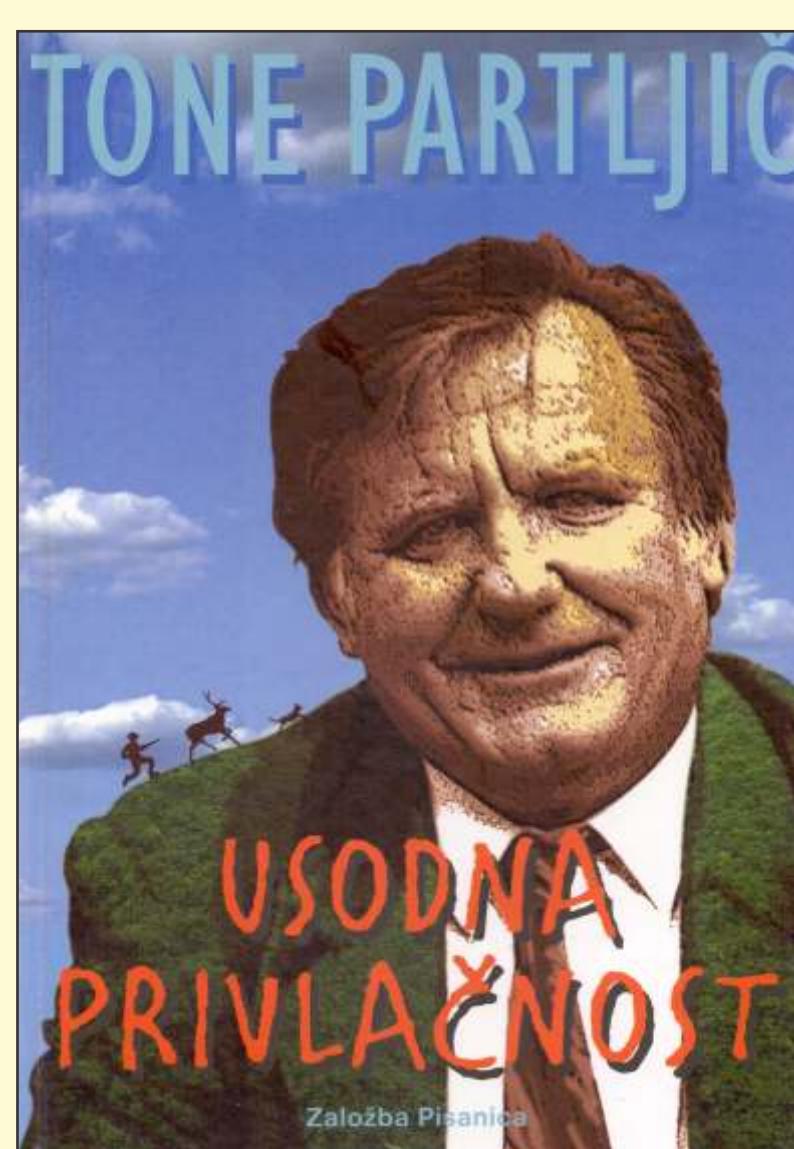
Pripravile so kosilo, vendar se ga niso lotile. Tudi ugibale niso kaj dosti na glas, četudi se je vsaki bralo na obrazu, da jo skrbi, kaj hočejo dolni na občini od očeta in drugih gospodarjev. Katica je sicer pomislila, da ima morda tovarišica Tilčka prav, ko jim v šoli slika družbo, v kateri ne bo nič več moje in twoje, ampak vse naše in ko denarja ne bo več treba. To bo nov, velik čas, naša svetla prihodnost. Toda do takrat moramo tudi zgraditi novega človeka. Človeka z veliko začetnico, ki ne bo mislil na sebične zasebne koristi, ampak na skupnost. Vendar sta se ata in mama zmeraj, kadar jima je pripovedovala o tem, ujezila in ji rekla, da se bojo učiteljičine besede uresničile, ko bo Drava gor tekla in bo imel god svetnik Sveti Nikol!

(Samo roko daj)

Zlatibor je hodil vsak dan k Donavi in lovil z obale. Voda ga je privlačila kot magnet. Tudi če so drugi otroci igrali žogo in kričali, pridi, Zlatibor, pridi se žogat, je raje vzel trnke in lovil ribe. In celo, kadar so kurili prvomajski kres in je bila zbrana vsa vas, je raje odšel dol k vodi in gledal ter poslušal, kako je v lesku lune ali ognja, ki so ga kurili le malo vstran, tekla mimo njega in šepetala čudne rečne besede, ki jih je slišal le tisti, ki jo je ljubil kot on. Nekatere ljudi privlačijo gore, da plezajo nanje, druge ogenj, da ga prižgejo, sedijo ob njem in opazujejo plamene, ki ližejo les, tretji zopet radi sedijo ob pijači, jo počasi pijejo in govorijo o stvareh, ki se godijo, so se godile ali se bojo godile, njega pa je privlačevala voda. Donava. Reka rek. Široka kot morje. Nikoli ni videl morja, četudi mu je mama pravila nekaj o zdravilišču ob morju in borih, zelenih in rumenih, zanj je bila morje Donava, ki je bila prav ob Gradišču tako široka, da se je komaj videlo čez ...

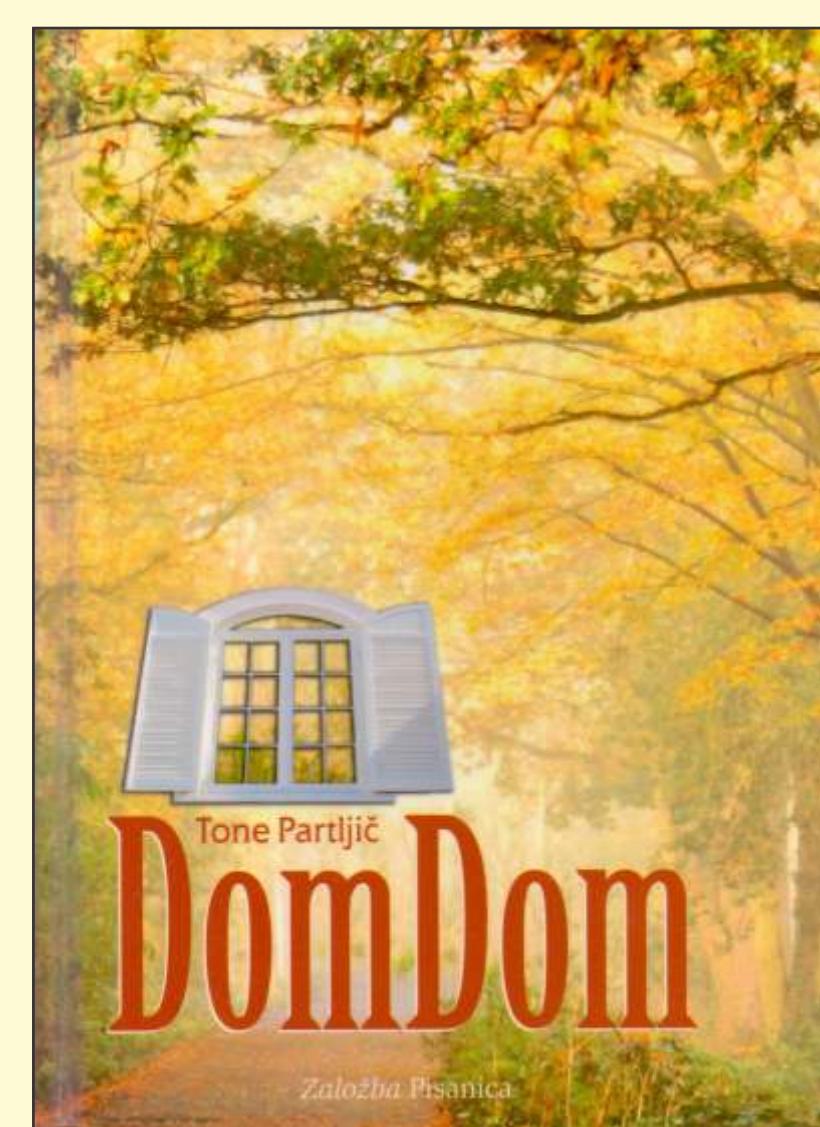
(Usodna privlačnost)

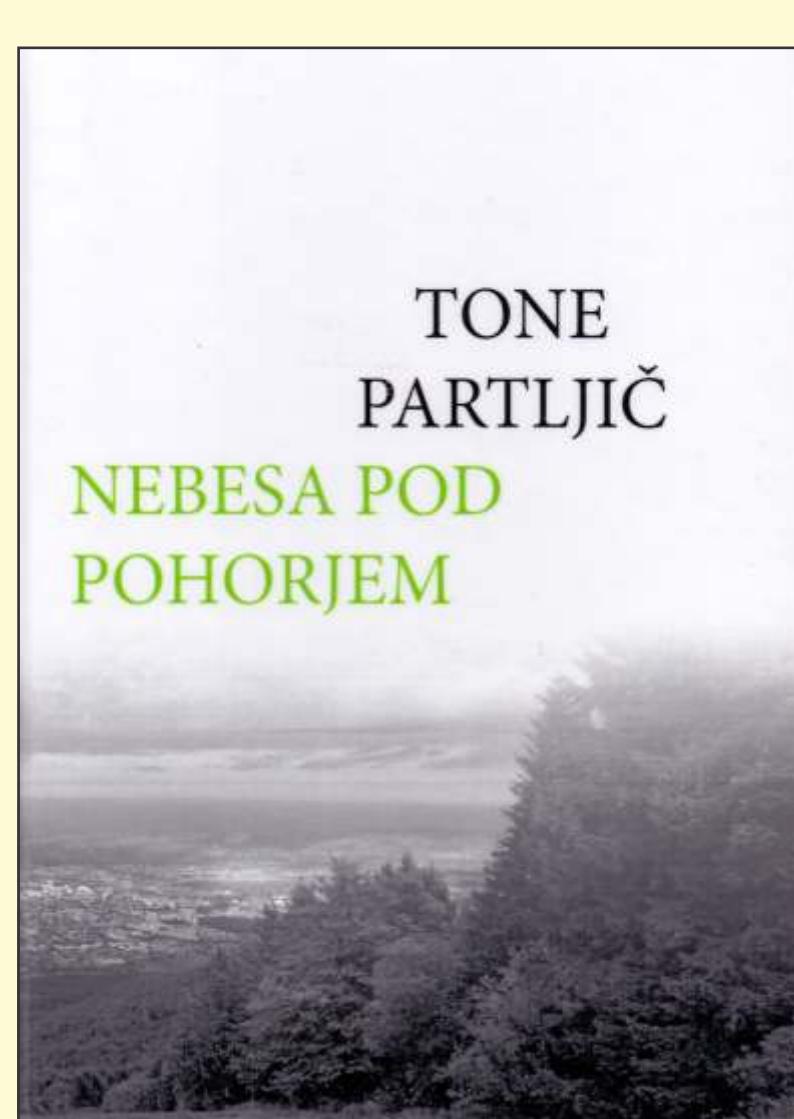
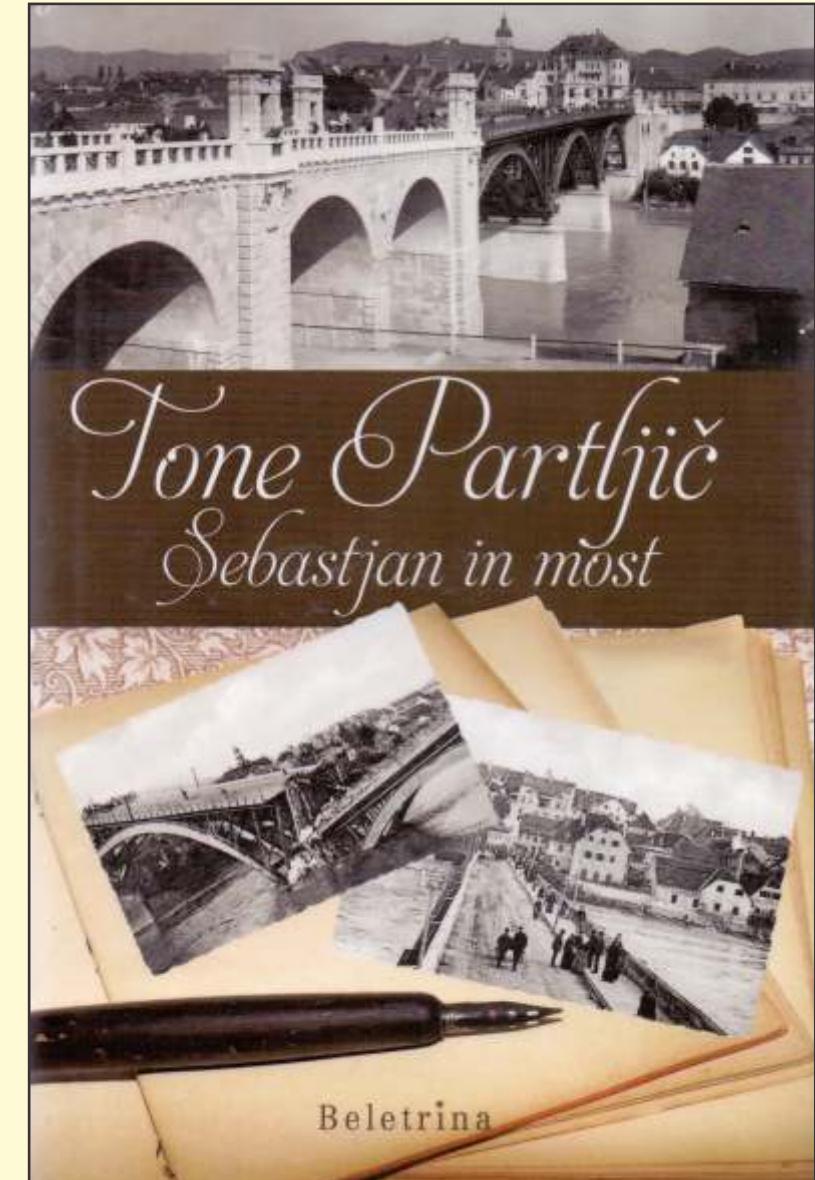
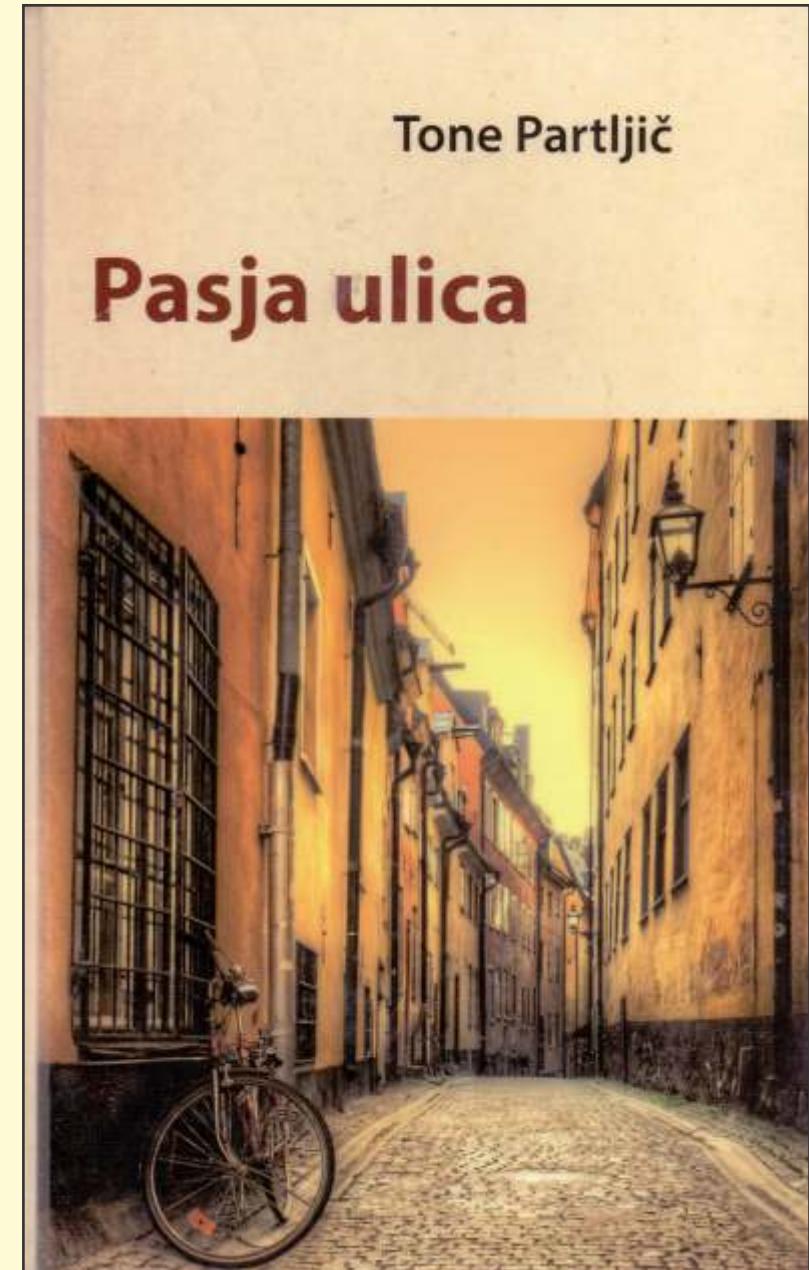
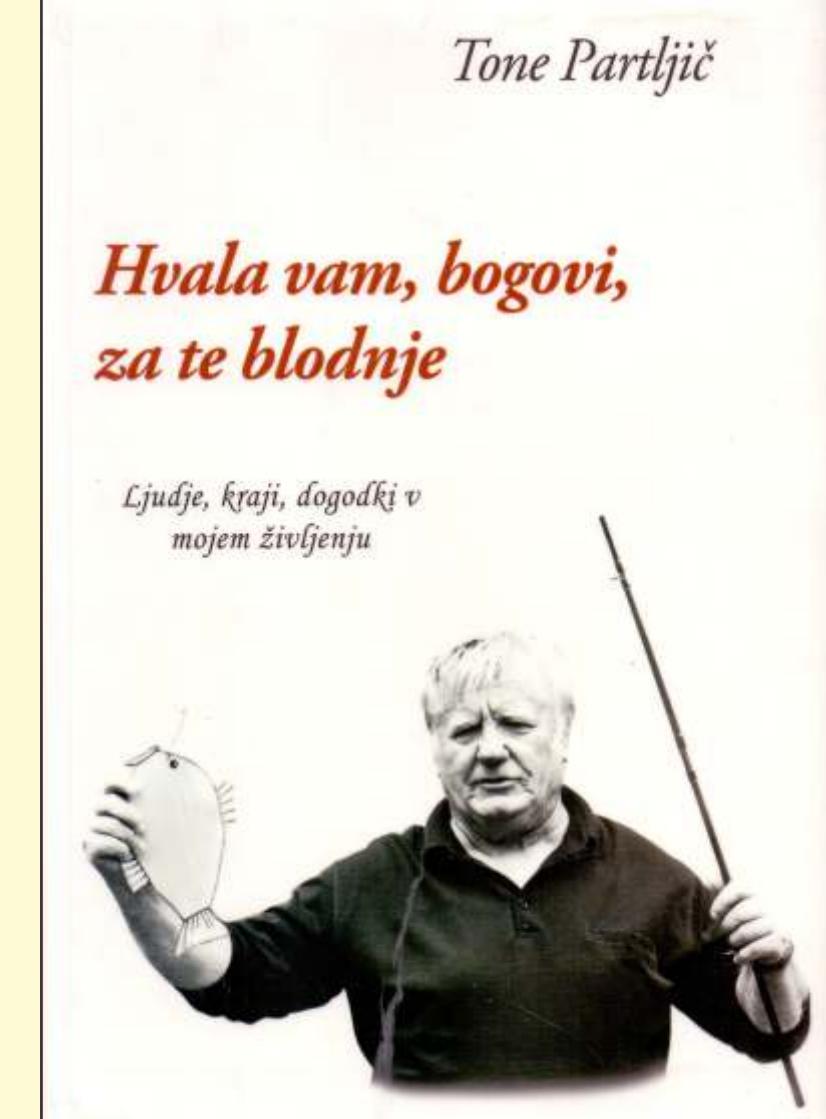
Angela Bračko se je zdaj v Domu že znašla. Videla je razglasno tablo, kjer je pisalo, kdaj je maša v kapelici. Kdaj delovna terapija. Pevske vaje. Fizioterapija. Kaj pa je to za en hudič, fizioterapija? Sestra Melita ji je včeraj naročila, naj gre v drugo nadstropje. Okoli mize so bile zbrane ženske, ki so imele v rokah okvirje in na njih razpeto platno in so šivale gobeline. Gore in srnjake in labode in reke so z raznobarnimi nitmi preslikavale z nekih modelov.

»To so naše umetnice,« je rekla terapeutka Maruša, ki jo je sprejela. »Kaj boste pa vi? Aha, mogoče ogrlico iz suhih bučnih semen! Jih bova najprej pobarvali z različnimi barvami, jih pustile sušit in jih čez dan, dva z iglo lepo nabrale na tesno na najljonsko nitko in v enem tednu boste imeli novo ogrlico. Ne vem, zakaj vse hočejo šivat gobeline in ne marajo barvic.«

(Dom dom)

Rojevamo se, umiramo in izginjamo, a na srečo se prav takrat, ko se nekomu izteka kratko gostovanje na tem svetu, rojeva nekdo nov, ki bo živel ta svet od samega začetka. Koncev sveta je bilo napovedanih že nič koliko, apokalipse smo že doživeli in preživel, in tudi obljube raja. Krščanstvo napoveduje raj za pridne in verujoče, Slovenci sploh mislimo, da živimo v raju pod Triglavom, ideologi komunizma pa so nam napovedovali proletarski raj na koncu dialektične preobrazbe sveta. Sam ne verjamem ne v zemeljske ne v nebeške rajske vizije in niti v napovedi o skorajnjem koncu sveta. Dobro vem, da bo tudi po moji smrti svet kar lepo šibal naprej. Dokler se morda v vesolju ne zgodi kaj, česar pa niti pesimistični starci ne morejo slutiti. Ne, ob koncu mojega zadnjega diha ne bo vesoljnega pesimizma. Zatrdo upam.

Tihana se je na vlaku, ki je sunkovito drvel proti Mariboru ob Savi do Zidanega Mosta in ob Savinji do Celja, spraševala, kako bo oče sprejel njenega Volodjo. Bo razumel, da ima opravka z umetnikom? In to umetnikom z rusko dušo. Ne bo govoril o vojakih Rdeče armade, ki so posiliči njegovo teto Jelo? Bo dal kaj evrov ali pa bo odgovoril, ne moremo, smo sredi prestrukturiranja? Tega se je najbolj bala, ker ji je mama po telefonu rekla, da v zadnjem času na vsa neljuba vprašanja privleče na svetlo to prestrukturiranje. Vedela je, kako bo Volodja razočaran, če ne bosta nič dobila, zato se ji je zdel ta junijski dan nadvse pomemben, tudi zaradi odnosov med vsemi njimi ...

(Nebesa pod Pohorjem)